

บรรณานุกรม

- กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์. (2532). รายงานผลการศึกษา โครงการศึกษา
วิจัยตลาดสมุนไพรและเครื่องเทศ เล่ม 1. กรุงเทพฯ: กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์
กระทรวงพาณิชย์.
- กองวิเคราะห์โครงการและประเมินผล สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กระทรวง
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม. (2540). รายงานการสัมมนาเรื่อง สมุนไพร
ไทย. กรุงเทพฯ: บุญศิริการพิมพ์จำกัด.
- กองวิชาการและกองควบคุมอาหาร สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข.
(2543). เอกสารประกอบการสัมมนา พหุพาติเพื่อการผลิตอาหารในชุมชนตามแนว
เศรษฐกิจพอเพียง.
- คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ สมาคมเคมีและ
คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2542). เอกสารการประชุมวิชาการเรื่อง
การพัฒนาสมุนไพรเพื่อการส่งออกและสร้างงานโดยใช้ 5 G.
- ชนินทร์ ชุนทพันธุ์รักษ์. (2541). การจัดการธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: สถาบัน
ราชภัฏสวนดุสิต.
- ชไมพร สมจิตรานุกิจ. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับการใช้สมุนไพรทดแทนสารเคมีกำจัด
ศัตรูพืชของเกษตรกรในชุมชนหนึ่งของจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาญพงษ์ ถูกจิตร. (2542). สมุนไพรไทยกับการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในชนบท ของ
อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชุมพล ศฤงคารศิริ. (2541). การวางแผนและการควบคุมการผลิต. กรุงเทพฯ: ประชาชน
จำกัด.
- โชติรส ขวัญชัย ก่อเกียรติ พานิชกุล และปริญ ลักษิตานนท์. (2537). ธุรกิจขนาดย่อม.
กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า
- ธงชัย สันติวงษ์. (2535). หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- นิจศิริ เรืองรังษี และพยอม ดันติวัฒน์. (2534). พืชสมุนไพร. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.
พรินติ้งเฮาส์.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2534). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: พรานนก การพิมพ์.

เพ็ญภา ทรัพย์เจริญ. (2540). การแพทย์แผนไทยสายใยแห่งชีวิตและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:

องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

เขาวัดกษณ ตั้งบุญญะศิริ กฤติยา อนันต์ชัยชวาล ศุภลักษณ์ บุญภักดี วิทัศน์ โรจนวนฤทธิ์

และพรทิพย์ ดิษยบุตร. (2537). รายงานการวิจัยผลการศึกษา เรื่อง อุบัติภัยจาก

การทำงาน.

ระวัง เนตรโพธิ์แก้ว. (2540). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ. กรุงเทพฯ: พัทธกษ

อักษร

รุ่งรัตน์ เหลืองนทีเทพ. (2540). พืชเครื่องเทศและสมุนไพร. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ลัดดาวัลย์ บุญรัตนกรกิจ. (2535). สมุนไพรป่าไม้. กรุงเทพฯ: สมาคมสมุนไพรแห่งประเทศไทย.

วันดี กฤษณพันธ์. (2538). สมุนไพรสารพัดประโยชน์. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเภสัชวินิจฉัย

คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

วันเฉลิม จันทรากุล. (2535). เจาะชุมทรัพย์ ธุรกิจสมุนไพรไทย. กรุงเทพฯ: ไทย-ยูโร

โปรเจ็คท์.

วิฑูรย์ พลางูณฑ์. (2539). พืชสมุนไพรและยาไทย. นครศรีธรรมราช: วุฒิสาน.

วีณา จิรจรรย์กุล. (2534). ยาและผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเภสัชวินิจฉัย

คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ศุภร เสรีรัตน์ และศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2539). นโยบายผลิตภัณฑ์และราคา. กรุงเทพฯ:

ไทยวัฒนาพานิช.

สถาบันการแพทย์แผนไทย กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข. (2539). คู่มือปฏิบัติงาน

แพทย์แผนไทยในโรงพยาบาลชุมชน. กรุงเทพฯ: องค์การสงเคราะห์ทหาร

ผ่านศึก.

สุดสงวน คำคุณ. (2542). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการใช้บริการการนวดไทยในคลินิกการแพทย์

แผนไทย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศีษาศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุปัญญา ไชยชาญ. (2533). การบริหารการผลิต. กรุงเทพฯ: ธนาคารพิมพ์.

สุรรัตน์ ทราบตัน ชีรวงศ์ คงทอง และวิฑูร บัวแดง. (2529). รายงานการสำรวจเบื้องต้น

เรื่อง การรักษาพยาบาลพื้นบ้าน. เชียงใหม่: ศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัย

เชียงใหม่.

สมพร หิรัญรามเดช. (2536). ตำราการตรวจเอกลักษณ์สมุนไพร เล่ม 1. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานคร
การพิมพ์.

สมหมาย กระจำนิจิต. (2533). รายงานการวิจัย พืชสมุนไพรบำบัดพืชสัตว์. สงขลา:

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

อุไรวรรณ แยมนิคม. (2537). การส่งเสริมการตลาด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

องอาจ พรหมไชย. (2539). กระบวนการถ่ายทอดความรู้ของชาวไทยลื้อเกี่ยวกับการรักษา
พยาบาลด้วยสมุนไพร. วิทยานิพนธ์ ศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อรนุช จรูญโรจน์ และศิวพร มั่นทุกานนท์. (2532). การบริหารการผลิต. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.